

РЕШЕНИЕ

№ 2438

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в публично заседание на 03.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **9200** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК.

[фирма] обжалва Заповед № 01-РД/3446 от 15.11.2010 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

Ответникът отрича допустимостта и основателността на оспорването.

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна и при съществуващо право на оспорване. Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на производството поради просрочие на оспорването. Заповедта не съдържа изрично указание за възможността да бъде обжалвана по съдебен ред, поради което приложим към случая е удълженият двумесечен срок за оспорване по чл. 140, ал. 1 от АПК, независимо от упражненото право на жалба пред горестоящия административен орган, който не се е произнесъл. Актът е съобщен на жалбоподателя на 06.12.2010 г., а оспорването пред съда е подадено по пощата на 25.01.2011 г. (видно от представените с молба на оспорвания от 07.03.2012 г. доказателства), т.е. във времевите предели на срока по чл. 140, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

I. Оспорващото дружество е подало заявление, регистрирано от ОРА на ДФ „Земеделие“ – Г. с идентификационен № 07/312/00963 от 07.09.2009г., за подпомагане по мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия“ по Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. за изграждане на фотоволтаична централа. След приемане на заявлението от администрацията на ДФЗ то

е било разгледано за съответствие с изискванията за окомплектованост и критериите за допустимост. С оспорената заповед, произнасяйки се по съществуващото на искането за подпомагане и на основание чл. 20а, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, чл. 31, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 29 от 11.08.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия” по „Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. и чл. 5, ал. 3 от Регламент (ЕО) 1975/2006, изпълнителният директор на ДФ „Земеделие” е отказал финансиране. Волеизявлението на административния орган е обосновано с конкретното позоваване на следните факти: подаване във Фонда в поредни дни на 5 броя заявления за подпомагане от дружеството-жалбоподател и още 4 юридически лица с място на извършване на инвестицията – съседни имоти; регистриране на фирмите в Търговския регистър през една и съща година; идентичност в структурата, съдържанието и предмета на проектите (инвестицията); разрешенията за строеж и предварителните договори за присъединяване към електропреносната мрежа са от една и съща дата; еднакъв адрес за кореспонденция на кандидатите, едни и същи дружества, офериращи доставка и изграждане на фотоволтаични съоръжения; идентичност във фирмата – изпълнител, вкл. и относно предоставените проектантски и консултантски услуги.

II. Обжалваната заповед е незаконосъобразна – засегната е от отменителните основания по чл. 146, т. 2 и 3 от АПК.

1. Отказът за финансиране на заявлението не отговаря на изискването към формата на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Излагането от административния орган на фактическите съображения, с които свързва упражняването на правомощието си, позволяват на съда да извърши контрол за материалната законосъобразност на акта, като прецени дали приетите за установени факти съответстват на относимата правна норма. Оспорването на отказ да се уважи искането за финансиране по мярка 312 има за предмет защитата на правото на подпомагане по реда на Наредба № 29 от 11.08.2008 г. Извън казуистичното изброяване на посочените по-горе обстоятелства, заповедта не съдържа никакви констатации относно релевантните за пораждаване или отричане на правото факти. Чл. 7, ал. 2 от наредбата (възпроизвеждаща частично разпоредбата на чл. 5, ал. 3 от Регламент (ЕО) 1975/2006) урежда две основания да се откаже предоставянето на финансова помощ – при установяване на функционална несамостоятелност и/или изкуствено създаване на условия, необходими за получаване на помощта, с цел осъществяване на предимство в противоречие с целите на мярката (вж. чл. 2 от наредбата). Понятията „изкуствено създадени условия” и „функционална несамостоятелност” са дефинирани съответно в т. 30 и т. 31 от § 1 на ДР на Наредба № 29 от 11.08.2008 г. По същество тези категории са от бланкетен характер и подлежат на тълкуване във всеки конкретен случай, т.е. съдържанието им следва да бъде изяснено и отнесено към параметрите на предлагания от кандидата проект. В заповедта не е направено разграничение на основанията, пораждащи правомощието да се откаже финансиране, нито са развити съждения за обективно съществуваща връзка между тях и възприетите факти, а съдът не е оправомощен да извежда предполагаемата воля на административния орган. Само на това основание актът подлежи на отмяна. Нарушението не е преодолимо при съдебната проверка, тъй като квалифицираните в заповедта като фактически основания не могат априорно да се субсумират в хипотезите по чл. 7, ал. 2 от наредбата.

2. В отклонение от правилото на чл. 35 от АПК административният орган не е

изследвал въпросът за възможността предложеният от дружеството проект да бъде реализиран самостоятелно, т.е. дали технически и функционално той може да бъде обособен от проектите на останалите кандидати. Нарушена е и процедурата по Раздел II на Глава трета от Наредба № 29 от 11.08.2008 г. Елемент от динамичния фактически състав на производството е разглеждането на заявленията от експертна комисия за осигуряване на прозрачност – чл. 28, ал. 1 от наредбата. В преписката не се съдържат данни за изпълнението на това процесуално условие, което е предпоставка за окончателното произнасяне на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие”. Решението за отхвърляне на заявлението е взето и при отсъствието на оценяване за съответствие с критериите по Приложение № 6 във връзка с чл. 27, ал. 3, т. 2 от наредбата.

3. Изложените съображения мотивират съда да отмени обжалваната заповед и да върне преписката на административния орган за повторно произнасяне. При новото разглеждане на случая действията на органа следва да бъдат подчинени на процесуалните правила, регламентирани в Раздел II на Глава трета от Наредба № 29 от 11.08.2008 г.

4. Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК за жалбоподателя е възникнало правото на разноски в процеса. Относима към определянето на адвокатското възнаграждение е разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предметът на делото е ограничен до преценката дали съществува претендираното право на отмяна на административния акт. Решаването на делото в полза на оспорващия, обаче, не поражда пряко правото на получаване на финансова помощ в заявения размер. След отмяната на заповедта се възстановява висиящността на административното производство, в което компетентният орган ще извърши нова преценка на основателността на искането за подпомагане в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона. Поради това случаят не попада в категорията дела с определен материален интерес, за да обуслови приложимостта на чл. 7, ал. 2, т. 4 от наредбата. Ответникът своевременно е релевирал възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът приема за основателно. При съобразяване с действителната фактическа и правна сложност на делото размерът на възнаграждението следва да бъде намален от 11800 лв. на 1500 лв., приблизително съответстващ на трикратния размер на минималното възнаграждение по § 2 от ДР на наредбата. Общата сума на подлежащите на присъждане разноски, заедно с платената държавна такса, възлиза на 1550 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 01-РД/3446 от 15.11.2010 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” И ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие” да заплати на [фирма] сумата от 1550 (хиляда петстотин и петдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: